

HGGunnink, gehouden Mariënberg, 24.11.2019

Votum + zegengroet

Psalm 89:1,2,3

Gebed

Psalm 89:4,5,6,7

Lezen Deuteronomium 31:30 – 32:6

PSALM 145

Tekst ZONDAG 46

Bediening van het Woord

Psalm 89:8,9,10,11,12

GeBel Nicea

Psalm 89:13

Gebed

Dienst der offeranden

Gezang 28:1

Zegen

Gemeente, geliefd door onze Heere, Jezus Christus,

De Catechismus heeft twee vragen over 'het begin van ons gebed'.

Maar, zou u uzelf even die vraag willen stellen. Is dat bij u, bij jou, ook écht het begin? Of zegt u wat automatisch die eerste woorden. Om daarna te komen tot: 'ja dit is nu mijn gebed, dit wil ik tegen de Heere zeggen, dit wil ik aan Hem vragen, en dáár gaat het om.'

'Onze Vader die in de hemelen zijt...', en dan beginnen.

Maar dan moet u beseffen, dat met die twee vragen en antwoorden, die gebaseerd zijn op Gods eigen Woord, dat we met die vragen en antwoorden **belijden**, dat ook dat begin, die eerste woorden meteen al belangrijk zijn.

Van Wie krijgen we immers les?

Hebt u de vorige ZONDAG gezien, beleden, ZONDAG 45.

Wij krijgen immers les van de Heere, Jezus Christus, Zelf. Die heeft ons dit gebed geleerd.

Hij Die wel volmaakt kon bidden. Dat zullen wij nooit bereiken, een volmaakt gebed.

En misschien voor de ouderen onder ons, voor de zoveelste keer ZONDAG 46, maar niemand is te oud, of te jong, om te leren.

Ik wil u vanmiddag het Woord van de Heere uw God bedienen onder het thema:

De Heere Christus leert ons, hoe wij God moeten aanroepen

1) waarom? (V / A 120)

2) waar? (V / A 121)

1) De gelovige, broeders en zusters, de gelovige die ZONDAG 1 van harte belijdt, 'ik mag het eigendom zijn van mijn Heere, van Jezus Christus Zelf', die gelovige die heeft in ZONDAG 13 geleerd: **wie** het bezit is van Jezus Christus, die is gemaakt tot kind van God.

Als je het hebt over 'vader', hebt u het bijna automatisch, in dit geval dus, ook over 'kind'. Een kind weet, zelfs nog voordat hij een woord kan zeggen: die man hier thuis, dat is mijn vader. En als hij een woord gaat leren zeggen, dan begint dat met, 'zeg eens papa', en dan wordt dat later misschien 'vader', of 'pa', of 'va', of weet ik veel hoe. Dat gaat hij zeggen, of misschien gaat hij het ook wel roepen.

Het kind van God, degene die **door** Christus, **dankzij** Christus, kind geworden is, die mag gaan zeggen, die mag gaan roepen, die mag gaan bidden: 'Vader ...', 'onze Vader ...'

Dat is het uitgangspunt bij ZONDAG 46.

Die unieke band,- die wat ons betreft niet kan, vanwege onze zondigheid-, die is tóch **door** onze Heere, Jezus Christus, echt waar.

En dat is een punt, dat lukt ons nooit om dat elke keer te beseffen als wij de handen vouwen, maar dat is wel iets, om in elk geval zo nu en dan, bij stil te staan.

Bij elk gebed, ook als we dat niet afsluiten met: 'om Christus wil', of: 'om Jezus wil', zou je wel aan Hem moeten denken. Elk gebed heeft met Hem te maken.

Wij zijn kind dankzij, door de Heere, Jezus Christus.

Wij mogen 'onze Vader' zeggen, dankzij, door, Hém.

Dat wonder van genade was nog niet zo duidelijk in het Oude Testament.

Maar laat u nooit aanpraten dat dat een soort tegenstelling is, Oude - Nieuwe Testament. En dat je in het Oude nog niet praat over Vader en in het Nieuwe dan wel. Zeker, het Nieuwe is een stuk duidelijker, maar ook Israëlieten, die mogen weten dat God hun Vader wilde zijn, in Zijn grote barmhartigheid.

Dan heb je die combinatie weer, als je zegt: de Heere, Jezus Christus, dan gaat het over de barmhartigheid van God.

Want als je daarop let, elke keer als dat in het Oude Testament aan de orde is, de Vader-naam, dan komt dat aan de orde in situaties, waarin nota bene de HEERE aanleiding vindt om tegen Zijn volk te **toornen**.

Denk maar aan de Schriftlezing van net, Deuteronomium 32:6. Er worden prachtige dingen gezegd van de HEERE. Hij is een rots. Het volk kon helemaal op Hem aan. En dan in één keer in het 5e vers: maar dat volk is ontrouw, dat volk dat doet maar, net of het verbond er niet is.

En dan, dan laat de HEERE Mozes het volk onderwijzen met: 'is Hij niet uw Vader, Die jullie heeft uitgekozen om met Hem verbonden te zijn? Is Hij niet de Enige Die trouw is, tegenover jullie ontrouw, trouw zelfs tot in eeuwigheid?'

Daar mag je nog achteraan zetten, dat zinnetje wat de ouderen vaak kennen: 'en Die

niet laat varen de werken Zijner handen.'

Dat betekent: Die vasthoudt waar Hij mee begonnen is, en Hij laat niet maar gaan dat werk van Zijn handen. Zo van: toe maar ... Nee, Hij houdt het vast.

En denk dan maar aan de kerk, die bewaard wordt, door alle tijden heen.

En ook in Jesaja komt dat nog een paar keer naar voren.

Jesaja 63:16: 'tóch bent U onze Vader, waarom bemoeit U zich dan niet met ons?'

Ja, ze mérken er namelijk niks van, dat de HEERE zich niet met hen bemoeit.

Waarom merken ze dat niet? Omdat ze ontrouw geworden zijn. En dan laat de HEERE dat een poos gaan: 'toe maar, zoek het maar uit zonder Mij, bekijk het.'

Jesaja 64:8, 'U bent onze Vader, wees niet al te zeer vertoornd.'

Weer die tegenstelling.

En tenslotte Maleachi 1: 'als Ik een Vader ben, waarom', zegt die Vader, 'waarom', zegt de HEERE, 'merk Ik er dan niks van, dat jullie Mij gehoorzaam zijn?'

In dát soort omstandigheden: het volk afkerig, ontrouw, juist die Vadernaam! Ook al in het Oude Testament.

En dan even een punt om goed te onthouden ook.

'Vader', is hier **niet** de eerste persoon van de Drie-eenheid, God de Vader, God de Zoon, God de Heilige Geest.

Nee, Vader is hier God, de Drie-enige God.

Daarom zingen wij Gezang 28:1 over de Drie-enige God.

Denk ook maar even aan die tekst die kinderen misschien wel op het kerstfeest nog leren over de Heere, Jezus Christus. 'Eeuwige Vader, Vredevorst', uit Jesaja 9.

Daar wordt de Heere, Jezus Christus, zelfs 'Vader' genoemd.

'Vader', de Heere God wil onze Vader zijn.

En dat betekent, broeders en zusters, dat je bijvoorbeeld in de Psalmen, elke keer dat er 'Heere / HEERE' staat, wel invullen mag: 'Vader'.

Dan lees je Psalm 145 op een iets andere manier.

Vers 3: 'Vader is groot en zeer te prijzen. Vaders grootheid is niet te doorgronden.

Generatie op generatie zal Vaders werken roemen. Ze zullen Vaders machtige daden verkondigen.'

De hele Psalm kan dat zo doorgaan.

En wat houdt dat 'Vader-zijn' dan in het bijzonder in?

Dat is dat Hij het Hoofd is van het kerk-gezin.

Dat Hij het absolute gezag heeft in dat gezin.

Dat is in Nederland wat anders op het ogenblik. Ik hoop dat vaders nog wel wat te vertellen hebben thuis.

Maar in die cultuur van PSALM 145, en van het Oude Testament, had een vader echt absoluut gezag. Ik heb het wel eens genoemd bij dat voorbeeld van het trouwen.

Toen was het vader die zei: 'dat meisje heb ik voor jou uitgekozen', of: 'nee, die jongen

die kun je wel uit je hoofd zetten, gebeurt niet, dat past mij niet, die andere jongen moet het zijn.'

Als het ging om het huwelijk, bepaalde vader, -in goeie situaties praatte moeder dan, waar de kinderen niks van wisten, mee-. Maar vader bepaalde.

Het absolute gezag → wij hebben onze Vader te volgen.

En dat is niet iets van: 'wat is dat eigenlijk ellendig, altijd maar weer dat volgen. En je moet dan dit doen, en dat doen.'

Nee, denk even aan Israël. Ze mochten de Heere God, hun Vader, volgen. Dáárom was er een uittocht. Ga maar achter de HEERE aan, om zo te zeggen.

De HEERE Die Mozes leidde, dan kwamen ze altijd goed uit.

De intocht, net zo'n verhaal.

Bij al die gevechten in de Richteren- en de Koningentijd: jullie hoeven eigenlijk niet eens te vechten. De HEERE strijdt voor ons. Zij hoefden er alleen maar achteraan te gaan. Hij gaat voorop.

Wat is dat een heerlijk iets. Vader heeft de leiding, Vader gaat voorop.

Ja, en dan hoort er inderdaad bij: Vader eist ook gehoorzaamheid.

Als een fundament onder dit alles ligt het verbond.

Die verbondenheid met Zijn volk.

Wat is Hij trouw in Zijn liefde. Wat heeft Hij lief in Zijn trouw.

Vaderlijk geeft de Heere God, de God van het verbond, ook om ons.

'En daarom', zegt de Catechismus, 'daarom', zegt het Woord van God, en zo leert de Heere Christus ons dat, 'hebben wij kinderlijk te reageren.'

Kinderlijk is niet: kinderachtig. Want kinderachtig, dat is dom: 'doe niet zo kinderachtig', dat is onnozel.

Nee, maar kinderlijk. Als een kind.

En je hebt kinderen van 4 jaar. Je hebt kinderen van 16 jaar. Maar je hebt ook kinderen van 35 of 48 of 75 jaar.

Het maakt niet uit hoe oud wij zijn. In verbondenheid met Christus, zijn wij altijd 'kind van Vader', van Vader die in de hemelen is.

En zo'n kind, die moet een houding hebben waarin ontzag zit.

'Vrees', ook zo'n Bijbels woord, 'vrees'. Niet meteen, 'oe, wat ben ik verschrikkelijk bang.'

Maar dat ontzag.

En soms mag je natuurlijk best op deze aarde eens een keer wat vrees voor je vader hebben. Je hebt iets uitgehaald: ja, jammer van die deuk, en vader ...

Wees dan maar eens wat bang.

Maar anders is dat vooral ontzag, en respect, en eerbied.

Da's de houding van het kind.

En dat leer je als gelovige uit al die gebeden die in de Bijbel staan.

Heb je een heleboel PSALMEN, dat zijn gebeden, maar ook gebeden van Mozes,

gebeden van Ezra, gebeden van Nehemia, gebed van Abraham.

Weet u nog, vlak voor die ondergang van Sodom en Gomorra. 'HEERE, wilt U alstUblieft niet op mij toornen, als ik toch nog iets aan U durf vragen. En als er dan nog twintig rechtvaardigen zijn?' 'Nee, dan zal Ik het niet doen.' 'HEERE, alstUblieft, wilt U niet op mij toornen. Als er tien zijn.'

Zo laat Abraham merken dat Hij ontzag, eerbied en respect, ook vrees, voor zijn Hemelse Vader heeft

En dan is het belangrijk, en dan denk ik even aan vaders en moeders, en andere opvoeders, het is belangrijk om er goed aan te denken, dat wij leven in een samenleving, die gestempeld is, niet door de Bijbel. Een samenleving die heel vaak tegen de Bijbel ingaat.

Wat zeggen wij tegen mekaar, wat hoor je in deze samenleving?

'We zijn allemaal gelijk.'

De grootste lof die onze koning Willem-Alexander kan krijgen, -tenminste, dat vinden mensen lof-, dat is dat gezegd wordt, 'hij doet zo gewoon, hè. Het is net een gewoon mens. Gelukkig, want, ja, zijn moeder, die was echt een koningin. En dat is dan heel negatief: 'dat was echt een koningin.' Terwijl in feite, juist het ambt, eerbied en respect vraagt.

En als wij in onze cultuur, het Woord van de HEERE horen, en de les van de Heere, Jezus Christus, over kinderlijk ontzag, vrees, respect, eerbied, dan moet een vader en een moeder en een opvoeder, dan moet je als gemeente er tegenaan, om bij de kinderen en de jongeren **goed** duidelijk te krijgen, wat dat betekent: kinderlijk **ontzag**.

En dat dat respect, niet een zaak is van: 'ja, maar respect dat moet je verdienen. En als ik vind dat ze het goed doen, nou, misschien dat ik dan nog wel eens wat respect wil geven. Maar anders, kun je het wel schudden.'

Kijk, een leraar op school, 'ja, maar die man, tuurlijk ga je bij die man klieren, want dat is een hopeloze leraar, kan geen lesgeven, schiet je niks mee op, waardeloos ...'

O, maar heeft hij dan niet, ómdat hij leraar is, bij voorbaat, recht op respect en eerbied? En dan zal ik niet zeggen dat een schoolbestuur een leraar die geen les kan geven, eindeloos moet aanhouden, da's een heel ander verhaal. Maar het uitgangspunt voor de leerling is: hij die, vanwege zijn ambt, zijn opdracht, bezig is, verdient vanwege dat ambt, respect.

Geldt thuis net zo goed, vader en moeder.

Misschien kan een kind vijf keer zo goed leren, of tien keer zo goed leren als z'n vader of z'n moeder. Maar, omdat het vader of moeder is, hun ambt gegeven door de Heere God, **verdient** vader of moeder respect.

En dat geldt voor al die mensen aan wie God gezag gegeven heeft. Ouderlingen in de kerk. Gezagsdragers in de samenleving.

Wat is het **dán** belangrijk dat wij als gelovigen, anders erin staan, als de mensen die van de HEERE en Zijn Woord niet willen weten. En daar moeten we echt mee bezig zijn om dat weer helder te krijgen.

Terug naar ontzag voor onze **hemelse** Vader.

Vooraf **Hij** is God, en **Hij** alleen, en niemand anders. **Hij** is groot. **Hij** is groter. **Hij** is het allergrootst, en wij begrijpen Hem **niet**.

Hij is genadig en barmhartig. Geduldig en groot aan goedertierenheid.

Vader is voor allen goed. **Zijn** barmhartigheid rust op al Zijn werken. Weer PSALM 145. Het gaat maar door.

Ontzag.

Dat was ook PSALM 89 aan alle kanten. De grootheid van Vader!

Daarom zong u die verzen, en als we straks er mee doorgaan weer.

Hou dat vast: het gaat over mijn Vader, het gaat over onze Vader, maar Hij is **zó** verheven!

Hij kan het hier in de natuur zo laten gaan, en daar kan een orkaan komen, en daar een overstroming. Hij heeft alles in Zijn Hand.

En dan tegelijkertijd! Dat is niet, het ene moment ontzag, en het andere moment dat andere, dat vertrouwen. Nee, tegelijkertijd. Vertrouwen als een kind.

Een kind dat zegt van, 'ik kan altijd op mijn vader aan. Als er wat is, ik hoef maar te roepen, mijn vader is er.'

Ja, onze Vader in de hemel is voor honderd procent te vertrouwen.

Voor ons is dat verschrikkelijk moeilijk, dat weten wij wel, en dat lezen wij, en dat luisteren wij vanuit Gods Woord. En wij geloven op onze goede momenten, in onze goede perioden, dat inderdaad deze Vader honderd procent om mij geeft. Dat Zijn trouw werkelijk vaststaat. Maar het is zo moeilijk om dat vast houden. Want dat past ook niet meer in onze tijd.

Welk mens, hoeven we alleen maar naar onszelf te kijken ...

Hebben wij altijd, alles wat wij beloofden ook gedaan?

En als je dan Jozua 24 en 23 leest, elke belofte die de Heere aan Israël gegeven heeft, die heeft Hij gehouden, en die is uitgekomen. **Elke** belofte.

Ook niet een millimeter van een belofte die niet gehouden werd. Nee, **alles!**

En bij ons ..., in een wereld vol met ontrouw en onbetrouwbaarheid ...

Je hoort politici wel eens zeggen, 'de mensen wantrouwen de overheid.'

Dan denk ik altijd: vind je het gek? Waarom zou ik de overheid vertrouwen?

Er is zo vaak iets, dat ik denk van: ze zijn niet te vertrouwen.

Maar deze God, onze Vader, we kunnen **blind** op Hem aan. Hij is rechtvaardig in ál Zijn wegen, zegt PSALM 145.

Het is van het begin tot eind in die PSALM, het is van het begin tot eind in de hele Bijbel: 'wat is onze Vader geweldig!'

In Zijn beloften. En dan moeten we ook niet vergeten dat Hij geweldig is in Zijn oordelen.

En u mag, -en dat is ook één van Zijn beloften-, -u mag er -eerbiedig en vertrouwend- **zeker** van zijn, dat u alles krijgt, wat u nodig hebt, **om Hem te dienen**. Die laatste woordjes moeten er achteraan. U krijgt niet alles wat u nodig hebt.

Want wij vinden dat we een heleboel nodig hebben. En altijd weer andere dingen.

Nee, je krijgt wat je nodig hebt **om de Heere te dienen**. Dáár mag je om vragen, dan mag je zeggen: 'Heere, dat hebt U toch Zelf beloofd?'

En dat zal Hij geven.

Bidden, da's moeilijk.

En bidden blijft ook moeilijk.

Maar wij mogen leren. Gelukkig, we zijn in de Catechismus weer toe aan het gebed. En we mogen weer leren, we mogen óók leren, om niet over dat begin van het gebed heen te hobbelen. Alsof, nou ja, dat moet je dan wel zeggen, maar waarvoor eigenlijk? En wat betekent dat nou? 'Onze Vader die in de hemelen zijt ...'

Nee, wij mogen ook dat begin weer gaan zien / horen als, wat is dit iets bijzonders.

De les van de Heere Christus, dat je straks misschien zegt, vlak voordat je gaat bidden: 'o, wacht even, even nadenken, even ons concentreren, wat ga ik ook alweer doen? O, ja, ik mag -met ontzag vervuld, vol vertrouwen-, mijn Vader in de hemel aanspreken, en Hij luistert naar mij.

2) En dan het tweede. **De Heere Christus leert ons, hoe wij God moeten aanspreken**, en dan was de vraag: **waar?**

Onze Vader, die in de hemelen zijt.

Hemelen, dat is meervoud, dat is een beetje Hebreeuws-achtig. Dat geeft het grootse ervan aan. De hemelen. Geweldig!

Maar er is niks op tegen om te zeggen: 'onze Vader die in de hemel woont', of: 'is', of: 'troont'.

En de vraag, waar?

In de hemel. Ja, maar waar dan? Dat is niet zo belangrijk. Want je mag rustig zeggen, 'daar, boven'.

Maar dat doen ze in Nieuw-Zeeland ook, daar zeggen ze ook: 'daar boven woont onze Vader in de hemel'. En precies de andere kant op wijzen zij.

Het gaat er bij 'in de hemelen' niet om de **plaats** waar Hij is. Maar het gaat erom dat wij van deze Vader **niet aards denken**. Niet op een manier denken, die alleen maar op deze aarde past.

Een kind zegt: 'mijn vader kan alles'. En als een kind 3 of 4 jaar is, gelooft hij dat ook nog.

Ja hoor, vader kan écht alles!

Maar het duurt niet zo lang, en dan komen ze er wel achter... Ja, eerst dacht je nog, vader kan de auto ook wel maken. Ja, wat kon vader? Die kon de auto uit elkaar halen,

maar in elkaar zetten, was een probleem. Ja, vader kan echt niet alles.

Aards denken over God, dat is God kleiner maken dan Hij in werkelijkheid is.
God is groot.

En dan moet je eigenlijk zeggen: 'God is altijd groter'. Want wij kunnen niet iets zo
groots bedenken, dat dat God zou zijn.

Hij is altijd groter. Hij gaat ons verstand ver te boven.

Toch gebeurt dat tegenwoordig heel veel, dat mensen aards denken over God.

Als een vriendelijke grootvader, met een lange witte baard.

Of als Sinterklaas die eindeloos cadeautjes uitdeelt.

Of als iemand van de hulpverlening die het heel goed bedoelt. Maar ja, die kan ook niet
alles.

Of als een super-superman.

Nee, God is altijd groter.

Niet te begrijpen.

En dáárom leert de Heere Christus u: begin uw gebed met dat **lovend** aanspreken van
die **almachtige** God, die in de **hemelen** is.

Die hoog verheven majesteit.

Maar Die dan wel als Vader, mét al Zijn macht en majesteit, **intens** bij Zijn kinderen en
Zijn kerk betrokken is.

Ja, Hij staat **bóven** alles!

Maar in Vaderlijke zorg deelt Hij uit wat nodig is.

Met Zijn Váderlijke wijsheid.

Dat is vaak heel anders dan wat het kind wil.

Kind wil vaak een heleboel.

Kinderen willen bijna altijd dingen die ook niet zo geweldig goed zijn. Kind dat wil snoep
en frisdrank, en van alles en nog wat te eten.

Kind wil (het is bijna Sinterklaas), die wil wel een computer vol met allemaal blaadjes
met cadeautjes. Dit, dit, dit, dit en nog veel meer.

En dan weet vader, de aardse vader, die weet wel, dat is helemaal niet goed voor het
kind.

Stel je voor dat die alles zou krijgen. Weet niet eens wat die er mee doen moet.

Stel je voor dat ze met eten alles wat ze wil ook mag, wat een ongezonde toestand.

Zelfs onze aardse vaders en moeders, die weigeren nog wel dingen. Want die zijn wijzer
dan de kinderen.

Maar die hemelse Vader, Die altijd het beste met ons voor heeft.

Ook al die keren dat ik daar niets van snap. En ik krijg het ook niet rond op deze aarde.

Maar Hij weet wel wat ik nodig heb.

En dankzij Christus heeft Hij u lief. Hij zit u niet dwars als u iets niet krijgt. Hij is niet
vervelend. 'Ja, omdat het kind nou eenmaal zondig is, nou, laat ik hem maar eens te
pakken nemen', is dat uw God?

Lees dan Deuteronomium 32 en PSALM 145 nog maar eens weer.

Om Christus wil heeft Hij u lief. Er is niemand die u meer liefheeft dan Hij.

Het zijn twee woorden: 'onze Vader.'

Het zijn vijf woorden: 'Die in de hemelen zijt.'

Wat zijn dát heerlijke woorden. Voor kinderen van Vader.

En als u dan straks zingt, in Psalm 89, die regel, 'onze Vader en onze God, o Rots van ons behoud', dan mag u met uw stem juichen. Maar in elk geval, juich dan ook met uw hart: 'onze Vader'.

AMEN